

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

**Discurs del Dr. Pérez Durà d'acceptació de
la Medalla de la Universitat de València**

València, 27 de juny de 2014

**Discurs del Dr. Pérez Durà
d'acceptació de la Medalla de la
Universitat de València**

València, 27 juny de 2014

2014

VNIVERSITAT
D VALÈNCIA

CLARISSIME AC MAGNIFICE RECTOR

CLARISSIMI VICERRECTORES

ILLUSTRISSIME HONORIS CAUSA DOCTOR

ILLUSTRISSIMI DECANI

DIGNISSIMAE AVCTORITATES

DILECTISSIMI COLLEGAE

CARISSIMI FAMILIARES, SODALES ET AMICI

Primum omnium oportet, ob hoc momentum temporis tam pergratum mihi, vobis gratias agere, imprimis tibi Dignissimi ac Magnifici Rectori qui, quamvis peroccupatus es in tot tantisque impedimentis, praesentia cum tua hunc actum valde principalem extollere voluisti; itemque necessarium est ergo omnibus collegis et amicis me quoque gratum praebere.

Cum Philologiae Facultatis Decani verba erga me audivi, quae non solum tam sensus affectusque plena et non dubie immodica et nimia itemque festiva fuerunt sed etiam mihi quasi ruborem conceperunt, eodem puncto temporis ea ad alium se referre putavi. Sed sic non est, et itaque ex toto corde maximas gratias tibi refero. Ergo hoc insigne permagnum, immo Vniversitatis Valentinae perinclitum praemium, magna gratulatione atque candoris superbia itemque immenso sponso libentissime accipiam.

Nam mea optio fuit abhinc multos annos erga Valentinam Vni-
versitatem, id est, Vniversitatem nostram, et studio, dedicatione, honore
et, si fas est mihi, non sine passione aeterno tempore ad hanc incumbui.
Etenim, cum primam artem docendi coepi, praesertim cum in hoc egre-
gio Paranymphe egi, iam abhinc quasi annos quinquaginta, ad summam
horum hominum sapientium –quorum picturae egregie has parietes or-
nant–, ad summam, itero, admirationem raptus fui. Itaque enim, magna
pars mearum investigationum ad eorum opera quaerenda dedi, sed autem
parvum ingenii, confiteor, prae illis inclitis doctis habui.

Et sic illum propositum aliquatenus compensatum mihi fuit; sed
meae impudentiae ignoscetis, quaeso. Iam hinc orationem meam in ser-
mone Lemovicense prosequar.

Crec que afegiré una obvietat potser molt cridanera i que tots els presents
ja se n'heu adonat: que les meues dèries investigadores d'ençà que vaig encetar
el sojorn en aquesta **Alma Mater Valentina**, institució que tantes i tan gran
satisfaccions m'ha proporcionat i que apreue com cal, han tingut com a objec-
tiu, primer l'aprenentatge i després l'assimilació i la instrucció de la Llengua
Llatina. I si és cert, i jo d'això n'estic ben segur, que sempre queden vessants per
escodrinyar, la veritat és que fins ara les coses no m'han anat massa malament,
tot i que el talent i la tenacitat meus de vegades no han estat prou fermes ni con-
stants. Però **sic vita truditur** que deixà escrit Petroni (*Sat.* 45, 1).

I quan jo havia iniciat el període de formació en la Llengua Llatina en
aquesta Seu, em va arribar de la nit al dia un encàrrec que no podia, ni devia,
bandejar: ço és, enllestir la traducció catalana per a la Col·lecció Bernat Metge

dels *Amors* d'Ovidi. La raó que va adduir el meu mestre, el Dr. Dolç i Dolç semblava incontestable: com que jo estava preparant la tesi doctoral sobre aqueixa obra ovidiana, no em costaria gens, digué ell, traslladar-la al català. No és que no em costar gens, sinó que quan va eixir publicada al 1971, vaig respirar a plens pulmons i vaig deixar de contar els mesos que l'esmentada comanda em va fer perdre el cap. Aquest esdeveniment, sens dubte força determinant en el meu **cursus** acadèmic, marcà l'altra proclivitat meua: la traducció a les dues llengües nostres dels clàssics llatins i dels humanistes valencians. I així noms com J. L. Vives, F. Furió, M. Martí, Gr. Mayans, J. M. Miñana i altres d'entre els humanistes, o Quintilià, Ovidi, etc. dels llatins, han estat objectius de les meues investigacions i posteriors traduccions; tant unes com les altres (ço és, investigacions i traduccions), com que mereixen tota l'atenció, escrupolositat, coneixement i rigorositat del filòleg, al meu cas, del filòleg clàssic, m'han servit per a viure i fruit d'uns anys riquíssims i impregnats d'unes vivències inesborrables. Bona part d'aquesta enriquidora experiència fou, al principi, i com he dit, gràcies al mestratge, consells, tutela i guia d'En Miquel Dolç i Dolç, el qual amb infinita paciència anà polint i llimant les lògiques i grans deficiències del llicenciat recent, i també emplenant els buits que llavors jo palesava; i més tard, han estat els companys i amics (alguns molt bons amics) del Departament de Filologia Clàssica els qui m'han ajudat en els moments difícils que n'he tingut, que n'han sigut molts. A tots vosaltres, doncs, el meu pregon agraïment; i em permetreu que passe els vostres noms en silenci per abreujar.

Acabe de dir que vull ser breu, per tal de no apartar-me dels consells del **Princeps Eloquentiae** (Ciceró) i del poeta Horaci; tant l'un com l'altre recomanaven (*Brutus*, 13, 50 i *Sat.* I 10, 4) que la brevetat en un discurs és un elogi i a més fa que el pensament córrega; així doncs, deixaré a una banda alguns

punts del meu **cursus academicus**, per tal que la recomanació dels dos escriptors llatins pugui esdevenir realitat.

Això no obstant, i com que a aquesta **Alma Mater Valentina** li sóc deutor de tot el que he assolit al llarg de cinquanta anys, crec que és un deure de gratitud meu recordar ara i ací la primera menció que potser tenim del **Studium Generale Valentinum uel Gymnasium**, que va fer al 1514 (fa exactament cinc segles) Joan Lluís Vives, sens dubte el nostre humanista més íclit; es troba a la seua breu obra **Virginis Mariae Ovatio**, pp. 2-3 i que comença amb aquestes paraules: **Locus est in primo scholarum aditu...**, passatge que he extractat i en què descriu el vell edifici així: “Només sobrepasses l’entrada, trobes unes escales que condueixen a unes habitacions i a unes aules força ornades en les quals es fan les classes; és un indret molt escaient per als millors professors...; encara que l’entrada, de vegades, és un poc obscura, el pòrtic sí que és agradable..., a la vora d’una gran pedra blava situada davall les escales, s’apleguen els llibreters per a vendre llurs novetats...” etc. . D’ençà d’aquest text de Vives fins els temps actuals, la nostra Universitat, tot i passant per períodes força atzarosos i difícils, ha sabut sobreposar-se, i encara que els moments presents són, no cal dir-ho, molt compromesos i ben seriosos pels innombrables i inexplicables impediments, destorbs, traves i dificultats amb què els responsables polítics del Ministeri estan flagel·lant immisericordiosament el món de l’educació en general i en aquest cas l’universitari, tot i això estic convençut que de les dificultats actuals la nostra **Alma Mater Valentina** se’n sortirà més reeixida.

Haig d’anar enfilant ja el camí de la conclusió de les meues paraules; i ho faig, de bell nou, palesant l’agraïment i reconeixença més sincers a tots i cadascun dels nombrosos companys i amics que he tingut al llarg d’aquests

cinquanta anys de vida acadèmica, sense l'ajuda i comprensió dels quals potser el meu transcurs universitari hagués estat més entrebancós; també a tots els qui han estat Directores i Directores i Secretaris i Secretàries del Departament, tots ells prests sempre a solucionar-me les contrarietats, i així mateix als responsables de la Secretaria (Enri i Vicent), a tothora amatents.

Esment particular per al Degà de la nostra Facultat (Carles Padilla), el qual fent unes gestions silencioses i sense massa aldarulls va aconseguir que els diferents òrgans de govern d'aquesta **Alma Mater Valentina** acordaren atorgar-me aquest guardó. De bell nou, moltes gràcies. I també, com no, altra vegada a l'Excel.lentíssim i Magnífic Sr. Rector, Esteban Morcillo, i a la resta de membres de l'equip rectoral i Consell de Govern per llur recolzament i suport, la meua pregonera gratitud.

La medalla de la **Valentinae Universitatis** vaig a rebre-la, com he dit adés, amb una satisfacció immensa difícilment explicable, perquè el que penetra al cor i amara l'esperit no és gens fàcil d'exposar. **Meae verborum paritati ignoscatis, quaeso**. Aquesta medalla va dedicada de manera molt especial als meus familiars, sobretot als meus fills (Jordi i Helena), al meu nét (Jordiet), i singularment i particularment a la meua dona, Rosa Maria, la persona que al llarg de tota la vida ha estat ajudant-me, recolzant-me, secundant-me i de manera molt especial, suportant-me, que ja és; sense la seua condescendència, encoratjament, afecte i benevolència estic segur que poca cosa hauria jo aconseguit. El meu sentiment de gratitud i d'agraïment va emparellat amb la dedicatòria personalíssima d'aquest guardó a ella.

**Sed finis iam huius orationis denuo Latine sit, et tantum mihi restat
ut omnibus vobis pro praesentia vestra maximas gratias reddere ac dicere**

VALETE.

DIXI.

VNIVERSITAT E VALÈNCIA